RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 72.400 van 12 maart 1998
in de zaak A. 77.723/IX-1013.

In zake : Ivo VAN MIERT,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. MATTHYS,
kantoor houdende te GENT,
Sint-Annaplein 34

tegen :

de Minister van Landbouw en Middenstand.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat op 4 maart 1998 namens Ivo VAN MIERT werd ingediend door zijn raadsman D. MATTHYS, advocaat te Gent om, bij wege van uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van :

> "Een besluit van de Minister van Landbouw en kleine en middelgrote ondernemingen, getroffen op 17.02.1998, waarbij in het raam van een gevoerde tuchtprocedure wordt beslist verzoeker te schorsen als aangenomen dierenarts voor een periode van 1 jaar, ingaande op 17.02.1998";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 5 maart 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 maart 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. MATTHYS, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat A. VASTERSAVENDTS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de voorwaarde van de "uiterst dringende noodzakelijkheid" betreft, dat verzoeker stelt hetgeen volgt :

> "Dat de zaak uiterst dringend is kan bezwaarlijk worden ontkend : volgens verzoeker zijn de overwegingen van het principesarrest Spruyt (nr. 38.202 dd. 11.12.91), luidens dewelke de verzoekende partij elementen moet kunnen aanreiken waaruit blijkt dat een gewone schorsing onmiskenbaar te laat zou komen omdat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich alsdan reeds zou hebben voltrokken, in onderhavige zaak zeker van toepassing.
>
> Het is duidelijk dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou kunnen komen, en de hoofdzakelijke reden daartoe vindt men terug in het feit dat de schorsing met ingang van 17.02.1998 in werking is getreden, en dus reeds onmiddellijk haar effecten sorteert.

Tijdverlies is in het raam van het bovenstaande volstrekt onaanvaardbaar. Indien m.a.w. een gewoon verzoekschrift tot schorsing zou worden ingediend zou een arrest niet meer tijdig op de noden van verzoeker kunnen inspelen : het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, door verzoeker geleden, zou zich dan reeds volledig hebben voltrokken en niet meer ongedaan te maken zijn. De schorsing is immers uitgesproken voor een termijn van 1 jaar, in werking tredend op 17.02.1998. Het zou geen zin hebben een uitspraak te bekomen wanneer het grootste deel van de effecten van deze schorsing reeds achter de rug is";

Overwegende dat degene die zich beroept op de "uiterst dringende noodzakelijkheid" ten minste zelf steeds prompt moet reageren, op straffe van anders door zijn getalm de indruk te verwekken dat hij zelf niet gelooft in de absolute noodzaak om zijn toevlucht te nemen tot de hoogst uitzonderlijke procedure van de "uiterst dringende noodzakelijkheid";

Overwegende dat verzoeker kennis had van de bestreden beslissing op 17 februari 1998; dat hij pas op 4 maart 1998 zijn vordering tot schorsing bij wege van uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend; dat deze termijn van meer dan twee weken tussen de kennisname van de bestreden beslissing en de rechtsingang de negatie zelve is van de uiterst dringende noodzakelijkheid; dat deze vaststelling volstaat om te besluiten dat niet voldaan is aan één van de cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij wege van uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij wege van uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De kosten van de vordering tot schorsing, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf maart 1900 achtennegentig, door :

de HH. A. BEIRLAEN, wnd. voorzitter, staatsraad,
M. MILOJKOWIC, toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. MILOJKOWIC. **A. BEIRLAEN.**